

78. Jiráskův Hronov 1. - 9. srpna 2008

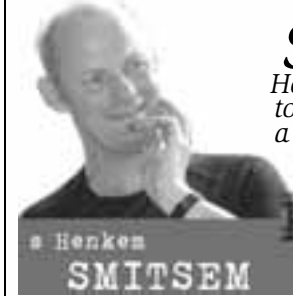
O kráse symbolov

Otvárací ceremoniál Jiráskovho Hronova ma dojal. Stáva sa mi to vždy, keď počujem našu hymnu. Hymna je symbol mojej krajiny a napriek tomu, že mám voči svojej krajine rôzne výhrady a naša hymna sa mi ani melodicky ani textovo vôbec nepáči, spustí vo mne emočnú reakciu, ktorej sa neviem ubrániť. Dojme ma ako symbol, zástupný znak mimozmyslovej skutočnosti a je to len medzi mnou a ním, teda ňou - hymnou a tým, čo reprezentuje. V záplave ostatných symbolov sa s ňou v danej chvíli identifikujem a vždy pre mňa znamená to isté - že niekam patrím.

Slovo symbol je gréckeho pôvodu a doslovne znamená poznávacie znamenie. Pôvodný význam symbolov je odvodený od starovekého znamenia pohostinnosti, kedy pri lúčení hosť daroval svojmu hosťiteľovi rozlomenú hlinenú tabuľku. Jej polovice potom slúžili ako poznávacie znamenie pri ďalšom stretnutí člena hosťiteľovej domácnosti s hosťom - spoznali sa tak, že obe polovice tabuľky do seba zapadli. Pri tejto úvahe treba ešte spomenúť Platóna. Vo svojom diele Symposion hovorí o takzv. androgýnnom mýte, podľa ktorého na svete najprv žili obojpohlavné bytosti. Pretože vak boli androgýni príliš silní, rozhodol sa Zeus oslabiť a rozfal ich na dve polovice, ktoré sa odvtedy neustále hľadajú. Každý človek je v tomto poňatí symbolom, polovicou celého človeka a láska je „spojovateľkou starej prirodzenosti“, ktorá sa snaží z dvoch opäť urobiť jedno.

strana 2 →

Podla Platóna teda symbol znamená túžbu človeka po zjednotení. Tu mi prichádza na um súvislosť s divadelným symbolom/znakom - aby doslo k naplneniu divadelnej komunikácie, musí divák so svojou skúsenosťou doplniť celok, ktorého časť javiskové symboly reprezentujú. A vtedy to celé funguje. Ak sú symboly nečitateľné, nepochopené, mylné interpretované, nedochádza k prepojeniu ani k naplneniu diváka celistvým zážitkom. Aby som dodržala oblúk, vráťam sa na začiatok - keď počujem našu hymnu, chcem či nechcem, niečo sa vo mne zjednotí, dve polky tabuľky do seba zapadnú a toto naplnenie vyvolá emočnú reakciu. Dojem sa. Esenciálna pravda o ľudskej prirodzenosti je taká, že každý z nás potrebuje niekam patriť. Symboly to robia krásnym. Niekedy.

Seminář, kde se mluví s lektorem pouze anglicky, vede letos Holanďan Henk Smits. Kromě toho se ale v semináři Tanec a Pohyb komunikuje také tělem...

Plánujete ukončit vaši dílnu společným představením?

Bude záležet na seminaristech, jestli do toho budou mít chuť. Já na tom netrvám. Mým úmyslem je spíše nabídnout lidem nějaký nový pohled na tanec, typ cvičení, týkající se pohybové komunikace s prostorem a také s dalšími účastníky. Dnes jsme třeba dělali cvičení, kdy každý z jednotlivců má vymezené teritorium, a je-li jeho prostor ohrožen ostatními, reaguje instinktivně pohybem. Chci, aby zažili různou kvalitu pohybu. Vyzkoušíme si například, jak dělat určité pohyby v různém měřítku - od malých gest po obrovská, budeme je dělat také zpomalené, aby si jednotlivé fáze pohybu vychutnali. Rád bych se zaměřil na taneční duety - mělo by tak vzniknout celkem 18 různých duetů, každá dvojice bude mít dva. Měli by si tak vytvořit vlastní příběhy, které pak poskládáme do určité mozaiky. Takové taneční maličkosti. Zatím, jak jsem říkal, se učíme zacházet s prostorem - teď jsme začali cvičení s židli, která znamená osobní teritorium a učíme se vyjadřovat emoce jen prostřednictvím těla, rukou, nohou. Tvář by přitom měla zůstat nehybná, neutrální.

Sázíte tedy na základní instinkty?

I tak se to dá říci. Prostě pohyby jsou odděleny od reakcí mozku. Je samozřejmě, že úplně se tomu neubráníme, protože mozek nás vždycky varuje. Nenarazíme na zeď hlavou, protože se ozve varování: pozor zeď - zastav se. Když jsem mluvil o těch „obranářských“ cvičeních, narazili jsme na jeden problém. A to, že Češi jsou takoví přátelští, neagresivní, nedokážou být na jiné hrubi. Ale drama vyrůstá z konfliktu, jsou to velké emoce. A je třeba naučit se je vyjadřovat, aniž bychom přeháněli. Je to tedy taková základní výzva pro lidi, aby tolik nepoužívali při pohybu a tanci mozek, ale jednali spontánně.

Jestli tomu dobře rozumím, neukazujete lidem, jak se mají hybat, ale necháváte to na jejich intuici, ponecháváte jim naprostou svobodu.

Pro mě je mnohem zábavnější dělat pohybové etudy a rozvíjet je, nežli dělat nějaké konkrétní choreografie pro skupinu. Samozřejmě, pokud budou mít o něco takového zájem, můžeme to zkusit. Cítím jako zajímavé zjišťovat, co prostřednictvím pohybu cítí. Protože při skupinovém tančení začíná divadlo (tedy drama) v okamžiku, kdy se najednou jeden z tanečnicků zastaví nebo zmizí. To divák zpo-

zorní, a začne pátrat po tom, proč se to stalo a co je za tím.

Byla jsem zaujata cvičením, kdy jednu část seminaristů postavíte do role pozorovatelů a druhou do role předvádějících...

Myslím, že pohled z druhé strany je důležitý - je totiž hodně jiné, jestli se účastníte, nebo jen pozorujete. A myslím, že je taky důležitá zpětná vazba.

Prozradíte mi také něco o sobě? Jak jste se například dostal k tanci?

Jako malý jsem chodil na hodiny klavíru a naproti byl baletní sál. Koukal jsem se na ty kluky, co tam dělali a pak jsem si to zkusil doma sám. Později jsem dělal lidové tance a stepoval. Profesionálně jsem to ale nikdy nedělal. Dlouhá léta jsem byl učitelem malých dětí, neučil jsem nikdy tanec ani divadlo, i když určité prvky tance jsem do výuky zapojoval. Učil jsem dlouho, a když mi řekli, že bych měl odejít, tak jsem se rozhodl, že změním profesí. Udělal jsem zkoušky na divadelní školu, kterou jsem tři roky večerně studoval. A zapojoval jsem se do všech nabízených aktivit, abych získal co nejvíce zkušeností. Byla to tříletá velmi tvrdá práce. S kolegou jsme si například vypracovali takový řetězec krátkých tanečních kousků ve stylu grotesky nebo klaunérie - byly to drobné etudy, jejichž součástí byla pantomima, pohyb a tanec. Vždycky proti sobě stály dvě protikladné figury - tlustý a tenký, král a jeho poddaný, dva číšníci v restauraci - jeden šikovný a druhý nešika, dva pouliční floutci. Inspirovali jsme se pohyby, které člověk používá v běžném každodenním životě a jejich naddimenzováním jsme je proměnili v tanečně stylizované pohyby. Pak jsme je předváděli v různých malých amatérských divadlech po celém Holandsku.

Pak jste ale začal pracovat na velice specifickém projektu, jak jsem si přečetla. Propojení tanečnicků, mezi kterými byl rozdíl několika generací...

To jsou věci, které jsem vyzkoušel jednak v Holandsku, ale také ve Spojených státech - v San Francisku, kde jsem rok žil. V Holandsku jsem společně s kolegyní Tineke Feijen dělal projekt WEG, kterého se účastnily dvě ženy mezi sedmdesátkou osmdesátkou a tři úplné mladí kluci. Protože u nás je problém, že se staré ženy natolik bojí mladých, že se jim raději klidí z cesty. A pro mě bylo zajímavé vidět tyhle dvě naprosto rozdílné generace spolupracovat na jevišti.

A jaké to bylo v Americe?

Měl jsem možnost spolupracovat s nejstarší americkou hereckou skupinou Stagebridge Senior Theatre Company, která sídlí v kalifornském Oaklandu. Dělal jsem tam takové představení se ženou kolem osmdesátky, tématem bylo stáří, smrt. Začínalo to tak, že ta žena říká: Jsem mrtvá. Já nežiju... a pak se začnou prostřednictvím předmětů rozvíjet její vzpomínky na to, co kdysi zažila. Součástí toho bylo taky, jak pozoruje své staré tělo, a to bylo přibližně prostřednictvím kamery i velmi detailně. To se některým divákům hrozně nelíbilo, takže odcházeli. Právě v tomto souboru jsem zažil tu

rozdílnost pohledu evropského a amerického. Měl jsem diskusi s jejich režisérem, proč ty staré lidi nechává hrát v kostýmech jako by byli teenageři. Na mě to působilo trapně a nemělo to pro mě žádnou výpovědní hodnotu, žádnou autenticitu. Ale, jak jsem popsal, to je právě asi ten rozdíl myšlení. Jim se zase nelíbil pohled na stáří, o kterém vyprávěla moje inscenace.

Poslední otázka - jaké jsou vaše další plány?

Rád bych se teď zaměřil na učení. Rád bych dále rozvíjel svůj styl, obohatil jej například o jógu a předával své zkušenosti dále.

Jana Soprová

Dilema

postmoderního dítěte

Všimli jste si, jak moc se v postmoderní době používá slovo dysfunkční? Dysfunkční soužití, dysfunkční stav, dysfunkční potřeba, dysfunkční organizace, dysfunkční krváčení. V dnešní době zkrátka nefunguje téměř nic. Když se ale fečne dysfunkční, každému hned za tímto přídavným jménem naskočí slovo rodina. Spojení dysfunkční rodina jsme všichni slyšeli nebo četli tolikrát, až se z toho stal ustálený přívlastek. A z termínu funkční nebo fungující rodina je naopak oxymóron. Protože rodinné zázemí má na duševní vývoj dítěte zcela zásadní vliv, jistě stojí za to se na tento problém blíže podívat.

Postmoderní rodina na rozdíl od rodiny moderní přestala poskytovat jistoty. Rozpadající se vztahy, rozvádějící se manželství, matky samoživitelky, mladí rodiče, kteří nedokáží vstřípnit svým ratolestem pocit zodpovědnosti - to vše dnes podle sociologů a psychologů prohlubuje v dětech postmoderní doby pocit nejistoty. Postmoderní děti bloudí ve světě, který jim nabízí tisíce cest, z nichž se ale žádná nezdá být ta pravá. Máme k dispozici miliony prchavých zážitků, když však pominou, nastává pro nás pocit prázdnoty. No jo, ale vysvětlujte to mé matce. Když jsem se s ní naposledy snažila navázat konverzaci o tom, že svět, kde je všechno dovoleno, s sebou přináší řadu problémů, prohlásila: „Prosim tě, jaký ty máš problémy? To já v tvém věku byla nejdál v Tat-

rách a jednou pro boty v NDR.“ Jak je vidět, postmoderní rodiče své děti vůbec nechápu. Ale v které době rodiče své děti chápaly?

Postmoderní dobu zkrátka provází pesimismus. Ale všimli jste si, jak často dneska postmoderní teenageři používají výraz, je to O.K.“ nebo v lepším případě „je to v pohodě“. Říkají to i na věci, které v pohodě ani v oukeji rozhodně nejsou. Nedalo mi to a zeptala jsem se na to své dospívající žákyně na angličtinu. A ta mi tu záhadu objasnila takto: „No jasně, že když máš problémy, tak nejsi v pohodě, ale musíš se na to dívat globálně. Jednou přece v pohodě budeš, takže je to vlastně O.K., ne?“

Nedávno jsem v autobuse vyslechla rozhovor, který po telefonu vedla asi tak šestnáctiletá dívka. Ten na druhém konci mobilu byl nejspíš velmi postmoderně zoufalý, protože dívka pořád dokola opakovala. „To bude v pohodě... Uvidíš, všechno bude úplně v pohodě....Ne, je mi to jasné, ale bude to v poho...Cože? Tak to je teda úplně v háji.“ Ta dívka vlastně použila jiné slovní spojení, které však nemohu opakovat. A co z toho plyne za postmoderní poučení? Zkrátka, že je v dnešním světě všechno v pohodě tak dlouho, dokud se to úplně neposere.

Petra Hanušková

Genesis, Zoja Mikotová

Seminář G

ZROZENÍ POSTAVY V POHYBU

Dobřím schvácená do ZŠ ve Zbečtíku, abych stihla přijít včas na seminář Genesis. U dveří mě zdraví tři cizí chlapi s úsměvem na tváři a se slovy: „Dobré ráno!“ Slušně odpovídám a rychle hledám tělocvičnu. Sympatická holčička mě přivádí na místo, představují se a všichni mi přejí dobré ráno. V tu chvíli jsem si jistá, že se mi tu bude líbit.

Zoja Mikotová v roce 1997 uvedla inscenaci Genesis, kterou ztvárnili neslyšící herci znakovou řečí, do které právě Zoja Mikotová text První knihy Mojžíšovy jevištně přetlumčila. Proč si zvolila Genesis také pro svůj seminář? „Těch sedm dní je pro nás vodítkem ke studiu pohybu. Tím, že to je zrození, tak to bereme trochu jako naše zrození a hledáme tak svoje pohybové možnosti.“ Téměř nikomu ze zúčastněných nejde o vytvoření nějakého velikého díla. Prožívají svoje tady a teď naplo a výsledek vnímají spíše jako záminku pro zahrnutí určitých situací.

Seminář začíná rozhybáním celého těla a přípravou na další práci s ním. „Všechny zajímavé pohyby jako takové. Jestliže jsme včera pracovali s centrem, tak dneska máme především vztah K a OD - co vlastně determinuje náš život. Buď se nám něco líbí nebo nelíbí“, vysvětluje Zoja Mikotová. Skupina funguje perfektně. Na povel 1K se všichni nahýbají s nakláním směrem k roku označenému jako číslo jedna jakoby je nějaká vyšší síla táhla za rameno. Na povel

1 OD se všichni od rohu vzdalují. Přichází cvičení ve skupině. Každý reaguje na ostatní, vnímá jejich pohyby a přizpůsobuje se jim. Při pohybu po místnosti na mě působí celá skupinka jako hejno rybek v moři, které co chvíli mění směr podle toho, kdo zrovna hejno vede, kdo se nebojí jít dopředu nebo naopak kdo se raději otočí a „plave“ zpět. Absolutní koncentrace a týmová práce. Mrzí mě, že nemohu zůstat déle. Tady to vážně funguje.

Eva

Co pro vás znamená Genesis?

Ptali jsme se seminaristů stejnojmenného semináře.

Ačkoliv jsme mluvili i o Knize Radost, pro mě to nesouvisí. Nejvíce mě těší ta radost z pohybu, kterou na nás paní Zoja přenáší.

Rézi Skálová

Genesis je zrození. Zrození postavy v pohybu - a nejen na jevišti a nejen člověka.

Jarda H.

Jak biblické pojetí, tak samotný pohybový seminář mi pomáhá odpovědět na otázky, kde jsem se tu vzala, proč jsem zde a kdo vlastně jsem a jaká jsem ... Neshledávám v tomto světě nic podstatnějšího než otázky po podstatě.

Olga

Protože Genesis je zrod, tak mi přijde, že to může být zrod čehokoliv. Nadchlo mě Genesis jako téma pro tvůrčí práci, přijde mi, že se s tím dá pracovat v různých polohách. Toto téma nebo pojem může zahrnovat spoustu různých věcí, které si třeba ani nedokážu představit. Je to vlastně téma pro velké bádání.

Alena

Dramaturgie-Režie-Herectví, Vladimír Zajíc a Marie Kotisová

Seminář DRH

DIVADLO JAKO HLEDÁNÍ CESTY

Zpočátku to trochu DRHlo. Vladimír Zajíc mě totiž na seminář Od slova k jevištnímu tvaru odmítl připustit. Je pravda, že účastnit se úvodních seminářů jako nezávislý pozorovatel s sebou toto riziko přináší. První dny jsou totiž určeny k vzájemnému otáčkávání a cizí návštěvník by mohl působit jako rušivý element. Tak jsem se s lektory Marií Kotisovou a Vladimírem Zajícem nakonec usadila v kavárně a bylo mi aspoň trochu objasněno, co se v jejich dílně vlastně odehrává.

Jak byste přiblížil seminář Od slova k jevištnímu tvaru (DRH) někomu, kdo je jako já na Hronově poprvé?

VZ: Seminář v naší mysli vznikl v roce 2004. Je určen jak lidem, kteří se s divadlem seznamují, tak těm, co ho už provozují déle. Během deseti dnů se pak seznámí s třemi divadelními složkami - režie, dramaturgie a herectví. Všechny samozřejmě nejvíce zajímá herectví, ale považujeme za nutné, aby seminaristé aspoň tušili, co všechno je možné v divadle dělat.

Pracujete v semináři s konkrétním textem?

MK: Ano. Volíme si text, který je možné dále zpracovávat. Text nám nabídne určité téma, kterým se potom zabýváme. Letos pracujeme s částí Goldoniho Poprasku na laguně. Seminaristé budou rozdělení do dvou skupin. Každá skupina pak s textem naloží po svém.

VZ: Často to bývá tak, že část studentů pracuje s původní podobou textu a druhá část si s textem pohrává, posouvá ho a mění. Je to tvorbě a hlavní úlohu hraje nápad.

MK: Samozřejmě sledujeme, komu je co bližší. Tomu, koho zajímá dramaturgie, pak dáváme možnost si s textem trochu pohrát.

VZ: Herce si pak režiséři tahají losem, aby se nehárali.

A jak vypadají úvodní dny semináře?

MK: První dny se vzájemně seznamujeme. Pokud se má něco vytvořit ve skupině během deseti dnů, je nutné, aby se lidé uvolnili a vzájemně si důvěřovali. Máme připraveny různé hry a cvičení.

VZ: Seminaristé předvádějí herecké a režijní etudy, které se nějakým způsobem dotýkají zvoleného tématu. Nejsou tedy nijak náhodně zvoleny, ale nesou v sobě zárodek toho, s čím budeme dále pracovat.

Vím, že je na takovou otázku velmi brzo, ale máte už teď nějaké tušení, kam práce s letošními seminaristy povede?

VZ: Na to se teď opravdu nedá odpovědět. Než se nám totiž podaří nalézt nějaký řád a zvolit vhodnou cestu, tak to chvíli trvá. Jak bude vypadat výsledek, to nikdo dopředu nemůže odhadnout. Jediné, co mohu teď říct je, že věkové rozvrstvení účastníků semináře je letos opravdu velké. Nejdrívě nás to trochu vyděsilo. Rozdíl mezi nejmladším a nejstarším účastníkem je totiž 42 let. Seznamovací cvičení ale proběhla velmi dobře. Všichni si teď vzájemně důvěřují a jsou otevření vůči sobě i nám.

Dalo by se tedy říct, že váš seminář je o objevování možností divadla...

VZ: Ano. Někdo si možná myslí, že dostane návod na to, jak dělat divadlo, ale tak to rozhodně nefunguje. Spíše je to o možnostech a šancích. Doufáme, že někomu pomůžeme nalézt správnou cestu.

Petra Hanušková

ZAHÁJENÍ JHO8 ZAHÁJENÍ JHO8

Úvodní slovo pronesla starostka Hronova Hana Nedvěďová, která na sebe v závěru prozradila, že je tomu letos právě deset let, kdy poprvé zahajovala JH. Tehdy ještě jako členka ochotníků, kteří hráli Poprask na laguně. Právě ukázka Poprasku zahájení uzavřela.

Čtyřmi hymnami (českou, evropskou, slovenskou a festivalovou) byl včera oficiálně zahájen 78. ročník Jiráskova Hronova.

TISKOVKA

Účast zde je prestiž

Před samotným zahájením proběhla v Obřadní síni hronovské radnice tisková konference Jiráskova Hronova. Zúčastnili se jí jak zástupci ministerstva kultury, tak města Hronova a samozřejmě také organizátoři JH.

Ministerstvo kultury zde zastupoval JUDr. František Mikeš, 1. náměstek ministra kultury, za stranu organizátorů tu byli Mgr. Lenka Láznovská – ředitelka NIPOS, PhDr. Milan Strotzer, programový ředitel JH, Marcela Kollertová, ředitelka KIS Hronov a za město Hronov jeho starostka Hana Nedvěďová. Hosty na setkání s novináři byl dramatik Milan Uhde a ředitelka odboru regionální a národnostní kultury Zuzana Malcová.

František Mikeš přislíbil, že ministerstvo kultury stále hodlá podporovat podobné aktivity, jakými jsou například JH i nadále: „Ministerstvo kultury vítá podobné aktivity jako je festival Jiráskův Hronov. Na podporu živé kultury letos přispělo zase o něco více peněz než v předchozím roce a nadále hodlá podporovat podobné potřebné akce. Do Hronova letos z ministerstva kultury putovalo celkem 685 tisíc korun. Ve srovnání s jubilejním 75. ročníkem JH je to o celých sto tisíc korun více.“

Lenka Láznovská uvedla, že JH patří mezi festivaly, do kterých není možné se pouze přihlásit. Účast zde je prestiž. „Všechny soubory zde prochází obrovským sítím z krajských kol a celostátních přehlídek. Zájem o amatérské divadlo v České republice stoupá tak, že už nyní počet účastníků přesahuje předlistopadové roky. Otázka je, jak to vypadá s kvalitou souborů.“ Také upozornila na to, že poprvé po roce 1989 se na JH vrací J. A. Pitínský. Před devatenácti lety zde coby amatér uvedl svou hru *Matka*, nyní můžeme vidět inscenaci *Dívka v 7 a půl Norz*.

-red-

Zahájení zakončil ohňostroj odpálený přímo ze střešy Jiráskova divadla, po kterém většina návštěvníků směřovala rovnou do sálu.

Letos poprvé nebyl v Hronově velkolepý oheň, kterým se tu každoročně zahajovalo. Proč? Převážně byl vysvětlován jako symbol přátelství Čechů a Slováků, ale celé zahájení rozdvojl. Pro letošek byla raději zvolena pocta Slovákům, kteří na Hronov neodmyslitelně patří, tím způsobem, že se v úvodu hrála slovenská hymna.

Hejtman Královéhradeckého kraje Pavel Bradík uvedl, že nejlepší značkou je tradice, kterou Hronov bezpochyby má.

Milan Uhde se trochu začervenal při děkovných slovech poslankyně Parlamentu ČR Zdeny Horníkové mřívených na jeho osobu, a ani trochu se za to nestyděl.

Během slavnostního zahájení hrála Koletova hornická hudba, která doprovázela skupinu mažoretke ze Rtyně v Podkrkonoší.

Divadelní klub Jirásek

Česká Lípa

ŽVANÍTE, AKADEMIKU!

Do penzionu (nebo pensionu? - má rozpor v pravopise titulu hry a označení na scéně nějaký skrytý význam?) Eden jsou pozváni dva pánové v letech, kteří zde znovu prožívají a řeší své někdejší lásky.

Jak vznikala hra Penzion?

VZ: Miki Vik přišel za Františkem Zborníkem, že bude slavit sedmdesátiny. Prál si, aby mu František při té příležitosti napsal nějakou hru, ve které by si mohl zahrát.

Jak jste tedy spokojen s tímto dárkem k sedmdesátinám?

MV: Nejhezčí pro mě byly zkoušky, které jsou zvláště u amatérského souboru vždycky důležité a nezapomenutelné. Vidíte, jak autor hru píše, jak hra vzniká, jak ji režisér režuruje, neustále se o všem diskutuje, trochu se i dohadujeme... To je na celém procesu nejkrásnější, člověk je zkrátka přítomen tvorbě. I proto to byl skutečně dárek par excellence! Navíc roli cyklistického šampiona si opravdu vychutnávám. Neří divu, když mám takové parťáky!

Jak konkrétně vypadaly ty zkoušky?

VZ: Byly velmi netradiční právě tím, že hra vznikala Mikimu k narozeninám. Od počátku jsme tedy neměli ambice, že bychom se chtěli s inscenací prezentovat na přehlídkách. Byla to hra pro radost. Scházeli jsme se nejdřív u nás doma, což se odrazilo i na podobě scény: doma například máme schodiště, takže proto jsou schody i ve hře. Během zkoušek se vždy pilo dobré červené víno. Byla to vlastně taková mládebná oslava narozenin.

Váš soubor funguje už od roku 1926. Jak dlouho jste jeho členy vy?

VZ: Já jsem první účinkovala v komedii Jak se vám líbí, se kterou jsme se v roce 1985 také zúčastnili JH. Protože nám během času postupně odešli režiséři Majka Jiříčková a Milan Opasek, režirují v současnosti Václav Klapka a František Zborník.

MV: Já jsem pamětník a musím říct, že jsem rád, že si ještě pamatuju text, který hraju. S tím ostatním je to ale horší... Prvně jsem s českolipským souborem zkoušel v roce 1976 hru Ženský boj. Na Jiráskově Hronově účinkujeme už po dvanácté. **Můžeme tedy říci, že náš soubor patří ke špičce amatérského hnutí v českých zemích a jsme na to velmi pyšní!**

ZuV.

Radmila Hrdinová

František Zborník:

PENSION

Snad hra o náhodném setkání čtyř lidí, která má vyvolat vzpomínky ze života a překvapit závěrem? Bohužel od začátku chyběl provedení spád a vypointování situací. Přecházení ze skutečnosti do vzpomínek působilo nejasně, nesystematicky.

Helena Macháčková, Kámen Praha

Hra o ženě, kterou milovali dva muži, jejichž touha okořeněná egoismem a soupeřivostí je nakonec dožene k branám smrti. No, na nosnou myšlenku to nezní až tak úplně špatně, ale celkové zpracování končí fiaskem. Zejména herecké výkony jsou vyložené tristní. Monology postavy „Akademika“ ještě nejsou z nejhorších, zato nejslabším článkem textu čtveřice je mladičká slečna Martina. Výsledkem je, že hercům nevěříte ani slovo.

Nejtrapnější mi bylo, když se divákům snažili přinést jakási životní moudra vycházející z hořkosladkých zkušeností. Emoce herců kloužou po povrchu jako splávek na rybníce, ale háček pod vodou do vašeho nitra nepronikne.

O to víc je mi to líto, jelikož mám pocit, že to byl jeden z hlavních záměrů autora této hry - zachytit tu prchavost, rozmanitost mezilidských vztahů, emoce, které by mohly být známé většině z nás. Vykreslit lidské bytosti, které ovlivňuje nenaplněná touha, vrtkavost osudu, niterné emoce a neodvratný příchod stáří. Jenže marně. Pro mě je tahle hra jako prut s velkým splávkem, ale pokračující vlasec s háčkem rybář cestou někde vytrousil.

Emá Spurná, V.A.D. Kladno

Z mého pohledu je to s představeními na JH tak, že o jejich osudu rozhoduje začátek. Pokud je silný, člověk většinou překoná únavu a snaží se držet pozornost, jak dlouho to půjde. Penzion začal úplně přesně takhle a gag s Ješusem vyšel výborně. Potom jsem se snažil dostat se do příběhu a jít s jeho hrdiny, ale prostě se mi to nepovedlo. Vlastně ani nevím, co bylo největší příčinou mého nedostání se do děje. Prostě to mnou prošlo a nic to nezanechalo, takže jsem ani nevěděl, komu fandit v cyklistickém závodě. On se ten závod pro mě odehrával v podobném rytmu, jako celá hra a Tour de France jsem v tom prostě neviděl.

Honzka Kroul, Havířov

UBER PATOS!

Ako českého amatérského kontextu neznalý prispievateľ denníku JH som sa dostala do situácie, keď som po zhladnutí divadelnej inscenácie Pension pochopila, ako mi tento kontext chýba. Som si totiž takmer istá, že súbor Divadelného klubu Česká Lípa patrí medzi vynikajúce divadelné súbory a že vo svojej dlhoročnej práci dosiahli vo výsledkoch mimoriadne kvality.

V prítmi krásnej neoklasicistickej sály Jiráskovho divadla ma však prepadala dookola tá istá otázka: prečo je to všetko tak popisné? Dramatický text Františka Zborníka bol popisným, pretože dramatické konanie viac popisoval, ako umožňoval. V súčasnej dramatickej tvorbe nie je tento autorský prístup nezvyčajný, existuje množstvo výnimočných textov, ktoré narábajú s rozprávaním o dramatických situáciách, ktoré sa priamo v prítomnom čase nedejú, a celá dráma sa koná v napätí medzi tým o čom sa hovorí a ako sa to hovorí. V tomto prípade však popisnosť pribrala negatívne atribúty aj kvôli režijnému prístupu, lebo ten vypovedané situácie len ďalej ilustroval a žiadne napätie sa nekonalo. Postavy teda svoju drámu na javisku nežili, ale o nej len opakovane hovorili a v najlepšom prípade toto rozprávanie/sa ďalej mizanscénicky popisovali a tak nevznikal žiadny priestor na prehĺbenie zmyslu povedanej. Scénografia Pensionu bola opisná, čo je v úplnom poriadku

- opisala možné prostredie „nejakého“ penzionu, ale nič ďalšie o ňom neodhalila, podstatu jeho „magicnosti“ sa v tomto prípade sklzá po povrchu scénografických prvkov. Celý znakový systém inscenácie poskytoval skôr povrchné odkazy ako zvnútra vybudované znakové informácie (napríklad kolieskové korčule, či laptop postavy Slečny, ktoré odkázali na jej vekovú odlišnosť, ale prejavila sa jej „pubertalita“ aj v jej konaní?). Pension tak vytvoril svet, v ktorom napätie aj invencia boli trochu kaširované a zážitok z príbehu tak ostal na hranici osobnej sympatie k hercom a ich zjavnej radosti z bytia na javisku. Aj bezkontextovo som si ale istá, že súbor s takou tradíciou ako DK Česká Lípa má všetky profesionálne zručnosti na to, aby stvoril plnokrvnú činohernú divadelnú inscenáciu - teda takú, v akej sa toho viac „činí“ a to na každom leveli.

Zuza Ferencová

PS: Názov článku je autentickou replikou z predstavenia.

9:00 - 13:00 - učebny
Semináře a dílny

ZP 14.00 a 16.00 hodin - Jiráskovo divadlo (50 min.)
Parau Parau Jablonec nad Nisou
Sólo pro knížky
NoTa Plzeň
Enkyky benyky Anka banka
DS TJ Sokol Lázně Toušeň
Kino

ZP 15.30 hodin - Sál Josefa Čapka (155 min.)
Divadlo Bez střechy Vyškov
Dvojhlavý orek

DP 14.00 hodin - Park A. Jiráska
VAVŘINECKÝ DEN
(host: Uršula Kluková)

ZP 14.00 a 19.30 - bývalý hotel Slavie (55 min.)
DS Tábor, o. s.
Polní žínka Evelínka

ZP 17.30, 18.45, 21.00 a 22.15 - Zimní stadion (15 min. + čekání)
J.S.T.E. Artyžok a Dred Náchod
Dekalog: Pygmalion – Svatba – Kar

DP 19.00 hodin - Park A. Jiráska
Dechový orchestr mladých ZUŠ Hronov
Dirigent: Miloš Meier
Koncert

ZP 21.00 hodin - Jiráskovo divadlo (75 min.)
Divadlo Kámen Praha
Žaby

DP 21.30 hodin - Sál Josefa Čapka (95 min.)
Divadlo „A“ a Divadlo SHANTI, o. z. Prievidza
Malomeštiakova svadba

DP 22.00 hodin - bývalá Slavie
Autorský šanson, zpívá Lucie Peterková
6NaChodníku

DP - doprovodný program
ZP - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

Inzerce

Vyhlašuje se sbírka „Karolínka“. Nelekejte se, nejde o peníze, ale o víčka od pet-lahví. Po 13. hodině bude (se svolením pořadatelů) instalována v Čapkárně sběrná nádoba (krabice - zajistí Karolínka). Účel sbírky bude možná upřesněna v dalším zpravodaji.

Díky moc, Kazimír

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 78. Jiráskova Hronova 2008
Vydává organizační štáb.
Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Zuzana Ferenczová, Lenka Novotná, Petra Hanušková, Eva Koutová, Ivo Míchal (fotograf), Michal Dřina (sazba)
Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj@seznam.cz
Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč
Redakční uzávěrka: 3. srpna 2008 v 02:47h
Vychází: 3. srpna 2008 ve 14:00h
Na předsíň! Zpravodajův úřad!!!

ANKETA

Co přijde po postmoderně?

To, co přijde po postmoderně, už ve skutečnosti přichází. Opulentním inscenacím už nějaký čas oponují na divadle inscenace střídavé, ve výrazu přesné, konkrétně zakotvené a vypořádané. Citím to i v rozhlase, který je mojí hlavní profesí - posluchači, o nichž jsme donedávna mysleli, že nechtějí poslouchat ani složitější Janáčka, náhle volají po hudbě 2. poloviny 20. století, konají se reprezentativní přehlídky současné hudby, inscenují se opery současných skladatelů. Zdá se mi - sama to tak cítím - že buržoazní vkus je nasycen (zaplatpánbůh) a ke slovu se opět hlásí moderna. Už tolik nechceme tradici naplnit, zmocňuje se nás pokušení jí zase trochu bourat. Osobně jsem tomu ráda, protože to vyhovuje mému vkusu - ale někde vespod, v hloubce podvědomí, je mi té opulentní postmoderny, schopné překvapivým, nelogickým způsobem odhalovat nové souvislosti a která je schopná smíchat všechno dohromady proti zásadám klasického kánonu - někde v hloubi je mi jí líto a přeju jí, aby měla dlouhou pozdní fázi.

Alena Zemančíková

Je tu den třetí. Tedy den kritický. V naší redakci si už vybral své oběti. To však v žádném případě není důvod, proč si ničít plíce a ledviny. Z pozorování chování účastníků festivalu je jasné, že neznají základní principy zdravého života. Takže tady jsou: 1. nekuřte, 2. pijte pouze čistou pramenitou vodu, 3. vyvarujte se těžkých, tučných a sladkých jídel, 4. vyhněte se konfliktům, nepotlačujte vztek, snažte se omezit stresové situace, čili se vyhýbejte. Jestli vám tyto rady pomůžou k dlouhověkosti, to je ve hvězdách. Pokud se jim však budete držet, jistě vám váš život bude připadat velmi dlouhý.

Ella

Há jako HRA

- 1 domluvil jsem - rčení, které pochází z řeči indiánů
 - 2 tradiční havajský tanec charakteristický krouživými pohyby boků
 - 3 jedna z komických postav italské commedie dell'arte, chytrý sluha s charakteristickým pestřím kostýmem
 - 4 spisovatel nebo malíř tvořící na podkladě humoru
 - 5 český básník a překladatel člen literární skupiny Ohnice, narozen. 24.7.1920, autor lyrických básní (Noclehy s klekáncí), později experimentální, konkrétní a vizuální poezie...(Josef)
 - 6 výslovnost zredukovaná na nesrozumitelné zvuky, nejvyšší stupeň kockatovosti
- Dnešní taj je takový, že se všeobecně ví, že do přicházejícího přívalového deště je potřeba dobrá nálada a...**

Jasanka

	TAJ									
1	H									
2	H									
3	H									
4	H									
5	H									
6	H									

Anna-Marie: Ráno jsem těžko vstávala (smích) a odkládala jsem každých pět minut, bylo osm hodin, poslední dobou těžko usínám a těžko vstávám, hned po probuzení jsem řehla, co mě v ten den čeká a co rozhodně nesmím odložit. Celkem netradičně jsem se dokonce nasnídala, a než jsem odešla z domu, zatelefonovala jsem ještě, že přijdu na zkoušku pozdě, protože musím na pasové. V tramvaji jsem bohužel tentokrát nesešla, a tak jsem se nemohla zasnít, jak to obvykle dělám. Proto jsem raději uvažovala prakticky, jak to zvládnou na úřadě.

Ivo: A o čem obvykle sníte v té tramvaji?
Anna-Marie: Jejej (smích). Nevím, jestli to můžu (smích)... říct, víte, možná se mi zasmějete, ale já v tramvaji nejčastěji mám s prominutím sexuální představu, fakt, jestli to tak můžu říct (smích). Ale nebudu říkat nic konkrétního, jsou to sexuální představy.

Slávek: Probíráš ty chlapy...
Anna-Marie: Probírám ty chlapy...
Jakub: Probíráš přímo ty chlapy v tramvaji?
Anna-Marie: Ne, ne, to je fantazie!
Richard: A hraje tam roli prostor té tramvaje?
Anna-Marie: Ne, spíš to, že...
Slávek: Máš čas.

Ivo Čermák, Jitka Lindénová
Povolaní: herec
(kritické momenty v pracovním životě herců)

Děkujeme za první příspěvek do redakce schránky! Jelikož se jednalo o příspěvek finanční (na dně krabice ležela desetikoruna), přijemněji se objednávalo Mojito v nafukovacím oranžovém baru. Jsme potěšeni, že nás takhle podporujete a můžete v této činnosti samozřejmě pokračovat. Ale bylo by krásné, kdybyste napsali také nějaký vztek nebo alespoň vypsali šek. A Mojito doporučuji - především neklasické s grepem tzv. Grepito.

-jasan-